

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118318205
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6118318205.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovvej a JUDr. Ľubice Bajzovej v spore žalobcu: F., trvale bytom K. XXX, zast. JUDr. Pavlom Babiakom, advokátom so sídlom G. Švéniho 6, Prievidza, proti žalovanému: Z., trvale bytom X., N., zast. AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom Škultétyho 472/10, Martin, IČO: 36 868 108, o zaplatenie 10.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. októbra 2020, č.k. 6C/29/2018-310, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.500 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 10.500 eur od 1.3.2018 do zaplatenia, výrokom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a výrokom III. štátu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 10.500 eur na tom základe, že so žalovaným uzavrel v marci 2016 ústnu zmluvu o pôžičke, titulom ktorej poskytol žalovanému žalovanú sumu na kúpu motorového vozidla. Finančné prostriedky mal žalovaný podľa žalobcu vrátiť do konca februára 2018. Žalovaný pôžičku podľa žalobcu nevrátil. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil.

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v celom rozsahu. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca žalovanému požičal peňažné prostriedky vo výške 10.500 eur, a to výpoveďou I. H. (otca žalobcu) a F., Z. G., K.. a SMS komunikáciou so žalovaným.

4. Svedok I. H. vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie potvrdil, že žalobca mu odovzdal obálku s peniazmi, v ktorej sa nachádzali 500-eurové bankovky, spolu vo výške 10.500 eur. Tieto mal odovzdať žalovanému, ktorý si pre ne prišiel k nemu domov a obálku s peniazmi mu odovzdal. Svedok F., Z. G., K.. svojou výpoveďou podľa súdu prvej inštancie potvrdil, že žalovaný navštívil svedka I. H., ktorý žalovanému „niečo“ odovzdal, a žalovaný hneď odišiel. Súd prvej inštancie sa vyjadril následne k hodnovernosti svedkov, pričom mal za to, že tieto sú obe vierohodné a presvedčivé.

5. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal i tvrdením žalovaného, že v období od 29.2.2016 do 20.3.2016 si nemohol prevziať peniaze u otca žalobcu (svedka I. H.), nakoľko bol v tom čase v K. na brigáde. Uvedené tvrdenie súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané. Odborným posudkom o kontrole originality vozidla I. v spojení s vypracovaným znaleckým posudkom mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný sa dňa 17.3.2016 nachádzal v K., keďže odborný posudok vydaný spoločnosťou Z., pracoviskom kontroly originality bol podľa záveru znaleckého posudku s vysokou mierou pravdepodobnosti podpísaný osobne žalovaným ako prevádzkovateľom tohto vozidla.

6. Žalovaný v konaní namietal tento znalecký posudok. Požiadal súd prvej inštancie, aby do konania pribral znalca a vypracoval nový znalecký posudok. Pred nariadením tohto znaleckého dokazovania súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zložiť preddavok na trovy nového znaleckého dokazovania podľa § 253 CSP. Žalovaný v stanovenej lehote preddavok nezložil, preto súd prvej inštancie ďalšie znalecké dokazovanie nevykonal.

7. Súd prvej inštancie tak mal za to, že žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že žalovanému požičal žalovanú sumu a žalovaný mu ju v lehote splatnosti, do konca februára 2018, nevrátil. Preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Žalobcovi priznal i uplatnený úrok z omeškania.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

9. V zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

10. Úvodom žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Tvrdil, že žalobca najskôr uviedol, že finančné prostriedky mu odovzdal otec žalobcu z dôvodu, že žalobca sa doma nebude v tom čase nachádzať, pričom pri výsluchu otca žalobcu tento uviedol, že dôvod, prečo on peniaze odovzdával spočíval v tom, že v žalovaný to má do K. bližšie. Podľa žalovanému je tak preukázané, komu peniaze naozaj prináležali. Je podľa názoru žalovaného zrejme, že ak niekto odovzdal finančné prostriedky, bol to práve otec žalobcu. Žalovaný tak tvrdil, že nejestvuje aktívna vecná legitímácia žalobcu, keďže finančné prostriedky patrili žalobcovmu otcovi.

11. Žalovaný ďalej uviedol, že síce priznal, že si je vedomý, že je žalobcovi dlžný finančné prostriedky. Nie je mu ale zrejme, v akej výške, no jednoznačne sa nejedná o vysokú čiastku a nejedná sa o finančné prostriedky vo forme zmluve o pôžičke, ale za služby žalobcu vo forme kontroly VIN čísiel motorových vozidiel. Táto suma môže reálne odrážať sumu, ktorú spomína žalobca v predložených SMS správach, konkrétne zo dňa 6.2.2018, kde sa má jednať o sumu 180 eur.

12. Žalovaný následne zastával postoj, že celá dôkazná situácia je postavená na výpovedi svedka, ktorý je v blízkom rodinnom pomere k žalobcovi. Výpoveď svedka F., ktorý sa v čase odovzdania finančnej hotovosti mal nachádzať v dome žalobcovho otca, nepreukazuje podľa žalovaného priamym spôsobom, že k odovzdaniu finančných prostriedkov došlo a či to bol práve on, komu mali byť finančné prostriedky poskytnuté. Žalovaný mal za to, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno. Nie je možné podľa žalovaného prijať záver, že na základe vykonaného dokazovania existovala zmluva o pôžičke a ani sa nedá preukázať, že k odovzdaniu finančných prostriedkov došlo. V tejto súvislosti považoval žalovaný za zarážajúce, že žalobca poskytol finančnú čiastku v žalovanej výške osobe, ktorú poznal len niekoľko mesiacov, a to bez písomnej zmluvy.

13. V odvolaní žalovaný spochybňoval i znalecký posudok, ktorým má byť preukazované, že na vydanom posudku o kontrole originality STK zo dňa 17.3.2016 je podpis jemu svedčiaci. V tejto súvislosti žalovaný upozornil na odborný článok Súčasné možnosti skúmania originálov a kópií sporných písomností z pera JUDr. M. Krajníkovej, PhD., Ing. E. Blahovej a Mgr. M. Zelinkovej. Podľa uvedeného článku nemožno posudzovať kópiu akéhokoľvek podpisu, nakoľko nie je autentickým prejavom pisateľa, teda znalec nemôže overiť, či písomnosť nie je výsledkom technického falšovania a či sporný podpis nevznikol tak, že bol prenesený pomocou technických prostriedkov z inej písomnosti. K znaleckému posudku č. 15/2020, ktorý bol v konaní vypracovaný, žalovaný uviedol, že v ňom samotnom sa nachádza, že z pohľadu časovej väzby by na komparáciu so sporným podpisom boli najvhodnejšie podpisy označené PM11a,b a PM12, keďže pochádzajú z identického dňa, ako sporný podpis. Tieto podpisy neboli so sporným podpisom porovnávané. Podľa žalovaného tak nie nevyhnutne sporný podpis bol jeho. Upozornil tiež, že znalecký posudok bol vypracovaný najmä na podklade kópií listín, čo spochybňuje, a i naďalej zotrval

na závere, že sa v tom čase nachádzal v zahraničí, a teda podpis na danom dokumente nie je a nemôže byť jeho podpisom. Žalovaný tiež uviedol, že listiny použité v znaleckom posudku na komparáciu boli podpísané jeho manželkou, nie ním, a i preto znalecký posudok správny nie je.

14. V ďalšej časti odvolania žalovaný vytykal súdu prvej inštancie nedostatočne zistený skutkový stav veci a z neho plynúce rozpory. V žalobe žalobca odkázal na prílohy, kde je uvedená žalovaná suma 10.500 eur tak, že na konci marca mu požičal 10.000 eur na nákup motorového vozidla a po jeho následnom predaji mu mal vrátiť túto čiastku spolu so ziskom z predaju, ktorý si mali rozdeliť. Zvyšnú časť vo výške 500 eur žalobca žiadal za auto, ktorú kúpil od neho v marca 2016, a mala byť táto čiastka vrátená spolu s pôžičkou. Suma 500 eur tak mala patriť žalobcovi z dôvodu, že pri predaji auta zaplatil žalobca nad rámec kúpnej ceny, čo podľa žalovaného nie je logické, avšak z uvedeného je zrejmé, že sa mal stať dlžníkom vo výške 500 eur z tohto právneho titulu. K odlišnému tvrdeniu ale žalobca pristúpil na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Tam konštatoval, že suma vo výške 10.500 eur bola poskytnutá titulom pôžičky, a to v celej výške, v 500 eurových bankovkách, keď si žalobca mal šetriť na kúpu nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie sa podľa mienky žalovaného s týmito rozličnými sumami nevyrovnal a zaviazal ho na vrátenie celej žalovanej sumy bez toho, aby mal k uvedenému relevantný základ. Okrem uvedeného žalobca prezentoval v konaní svoj záujem vyplatiť nehnuteľnosť, na ktorú si šetril, v hotovosti, pričom zákonný limit je stanovený na 15.000 eur.

15. Žalovaný tvrdil, že dokazovanie bolo obmedzené len na výpovede dvoch svedkov. Ich výpovede však neboli podložené hmotnými dôkazmi. Je tak sporné, či on navštívil dom žalobcovho otca, či si prevzal obálku a čo sa v nej nachádzalo. Za paradox žalovaný považoval, že žalovanú sumu by niekto požičal bez písomného dôkazu.

16. Žalovaný vytykal súdu prvej inštancie, že sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal jeho obchodných vzťahom so žalobcom. Žalovaný uviedol, že žalovaná suma mohla byť poskytnutá ako investícia, ktorá nemusela byť úspešná, a teda žalobca sa ju snaží vymôcť ako pôžičku. Ďalej uviedol, že žalobcovi muselo byť zrejmé, v aký deň boli finančné prostriedky odovzdané, pričom nedoložil ako dôkaz napr. výpis z hovorov jeho otca v sporný deň, čím by sa potvrdili alebo vyvrátili skutkové tvrdenia.

17. Žalovaný spochybňoval odvolaním i SMS správy predložené žalobcom. Z týchto správ podľa presvedčenia žalovaného nie je zrejmé, že bola pôžička poskytnutá a nielo ešte v akej výške. Posledná SMS správa predložená žalobcom ako jediná hovorí o sume a pôžičke, no podľa žalovaného pôsobí úmyselne a účelovo. Do momentu poslednej SMS správy sa žalobca vyjadroval iba v náznakoch. Táto SMS komunikácia vyznieva podľa žalovaného ako obchodný styk, prípadne vymáhanie finančnej či inej sumy v jednotkách pár desiatok eur. Išlo práve o finančné prostriedky za kontrolu VIN čísiel. Naďalej tak žalovaný popieral, že by sa jednalo o pôžičku a že by prevzal 10.000 eur, resp. 10.500 eur.

18. Žalovaný tiež upozornil na SMS správu žalobcu zo dňa 6.2.2018, kde sa vyjadril, že „A ten rok a pol už ani nehovorím“. Pôžička mala byť poskytnutá v marci 2016 podľa žalobcu, a tak by sa jednalo v tejto SMS správe o dva roky, nie rok a pol. To podľa mienky žalovaného zakladá pochybnosť, že tieto SMS správy predstavovali vymáhanie pôžičky. Znova žalovaný akcentoval, že sa v marci 2016 zdržiaval mimo Slovenskej republiky.

19. Nakoniec sa žalovaný nezhodoval ani s priznaným príslušenstvom, úrokmi z omeškania, ktoré súd prvej inštancie priznal žalobcovi odo dňa 1.3.2018. Dal do pozornosti, že žalobca v žalobe uviedol, že finančné prostriedky bol povinný vrátiť do konca februára 2018. Počas pojednávania žalobca uviedol, že ústne stanovil lehotu splatnosti koniec roka 2017, avšak v SMS správe to bol koniec januára, následne koniec februára 2018 a 27.2.2018 ho vyzval, že buď zajtra vráti peniaze, alebo celú vec postúpi svojmu právnikovi. V uvedenom je tak podľa žalovaného rozpor. Žalovanému nie je potom zrejmé, prečo súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania odo dňa 1.3.2018. V tejto súvislosti žalovaný dal do pozornosti žalobcov výrok o lehote splatnosti, podľa ktorého po predaji auta mu mal pôžičku vrátiť plus zisk z predaja si mali rozdeliť.

20. Na tomto základe žalovaný žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a zaviazá žalovaného k náhrade trov konania v plnom rozsahu, vrátane trov odvolacieho konania.

21. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné. Žalobca mal za to, že dôkazné bremeno uniesol. Odvolací súd žiadal o potvrdenie napadnutého rozsudku ako vecne správneho a žiadal i priznanie náhrady trov konania.

22. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

23. Úvodom odvolania namietal žalovaný aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní. Žalovaný mal za to, že v konaní aktívna vecná legitímácia žalobcu nejestvuje, lebo požičané finančné prostriedky patrili žalobcovmu otcovi.

24. Čo sa rozumie vecnou legitímáciou v konaní, spresnil Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 30.5.2018, sp. zn. 1 Cdo 86/2017. Konštatoval, že „všeobecne sa pod vecnou legitímáciou rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna sporová strana civilného procesu (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitímácia) a sporová strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia). O nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sa jedná v prípade, ak žalobca, ktorý tvrdí, že je nositeľom hmotného práva, v konaní nepreukáže, že je takýmto nositeľom“.

25. V tomto prípade žalobca v žalobe odvodzoval svoj nárok zo zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalovanému požičal žalovanú sumu. Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu, no v konaní (ako pred súdom prvej inštancie, tak i v odvolacom konaní) popiera vôbec existenciu zmluvy o pôžičke. Námetka aktívnej vecnej legitímácie v znení, ako ju formuloval žalovaný v odvolaní, by spôsobovala záver, že zmluvu o pôžičke uzatvoril s otcom žalobcu, nie so žalobcom. To však žalovaný netvrdí. V konaní nebolo preukázané, že by zmluvu o pôžičke so žalovaným uzatváral otec žalobcu, resp. niekto iný. Naopak, v konaní bolo preukázané, že zmluvu o pôžičke uzatváral so žalovaným žalobca. Žalobcovi tak svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní, nakoľko je nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide (práva na vrátenie predmetu pôžičky). Otec žalobcu pri odovzdávaní predmetu pôžičky žalovanému iba zastupoval žalobcu. Zmluva o pôžička bola uzatvorená v ústnej forme, preto ani plnomocenstvo nemuselo byť udelené žalobcom žalobcovmu otcovi v písomnej forme (§ 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Uvedené potvrdil samotný otec žalobcu, pričom i z ostatných dôkazov (ako to bude ďalej ozrejmené) plynie, že zmluvu o pôžičke uzatvoril so žalovaným skutočne žalobca.

26. Žalovaný následne namietal, že celá dôkazná situácia tejto veci je postavená na výpovedi svedka (mysliac tým otca žalobcu - I.), ktorý je v blízkom rodinnom pomere k žalobcovi. Výpoveď F., ktorý sa v čase odovzdania predmetu pôžičky mal nachádzať v dome žalobcovho otca, podľa názoru žalovaného nepreukazuje, že k odovzdaniu predmetu pôžičky skutočne došlo.

27. Podľa odvolacieho súdu význam svedeckej výpovede nemožno zľahčovať, keďže jej nepravdivosť je sankcionovaná ako trestný čin a vo všeobecnosti je potrebné prihliadať aj na mimoprávne aspekty ľudského konania v morálnej rovine. Svedeckú výpoveď možno považovať za nepravdivú, len pokiaľ to vyplynie z jej hodnotenia z hľadiska vnútornej súladnosti výpovede, ako aj v porovnaní s inými dôkazmi. Vzťah medzi stranou sporu a svedkom, či už rodinný, priateľský, alebo obdobný, nemožno bez ďalšieho považovať za dôvod, pre ktorý nemožno svedeckú výpoveď akceptovať.

28. V tomto prípade obaja svedkovia o odovzdávaní predmetu pôžičky vypovedali v konaní pred súdom prvej inštancie zhodne. Ich výpovede si vzájomne neprotirečili, boli konzistentné. Nemenej podstatné je však i to, že svedecké výpovede boli v súlade s ďalšími vykonanými dôkazmi (SMS správy, znalecký posudok, ale i spôsob obrany žalovaného vo veci). Samotný príbuzenský vzťah svedka, ktorý je žalobcovým otcom, svedeckú výpoveď bez ďalšieho nediskvalifikuje. V prípade, že nič ďalšie v konaní výpoveď žalobcovho otca nenarúšalo, musí byť prijatý záver o vierohodnosti a použiteľnosti takejto výpovede. Informačnú silu táto výpoveď mala. Svedok F. v konaní rovnako vypovedal presvedčivo a jeho výpoveď si neprotirečila s výpoveďou otca žalobcu. Tu je namieste uviesť, že vierohodnosti výpovede svedka F. nasvedčuje i to, že v konaní pred súdom prvej inštancie nemal intenciu napomôcť lepšej dôkaznej situácii žalobcu. Čo sa týka odovzdávania predmetu pôžičky, konštatoval, že odovzdávanie nevidel. Informovaný bol o tom, že došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky, iba od otca žalobcu, ktorý

mu to sám oznámil. Ak by svedok F. sledoval svojou výpoveďou lepšiu dôkaznú situáciu žalobcu, bol by nepochybne vypovedal, že odovzdávanie predmetu pôžičky žalobcovým otcom žalovanému videl. To sa ale nestalo.

29. Žalovaný mal ďalej za to, že je zarážajúce, že mu žalobca poskytol pôžičku bez písomnej zmluvy.

30. Táto námietka je podľa odvolacieho súdu bez právnej relevancie. Zmluva o pôžičke nemusí byť obligatórne uzatvorená v písomnej forme. Ak je však zmluva o pôžičke uzatvorená v ústnej forme, „dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že bola uzatvorená zmluva o pôžičke a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, tak veriteľ uniesol dôkazné bremeno“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.4.2009, sp. zn. 33 Cdo 472/2007).

31. Žalovaný v odvolaní nesúhlasil ani so znaleckým posudkom č. 15/2020 vyhotoveným v tejto veci. Ten mal preukazovať, že na vydanom posudku o kontrole originality STK zo dňa 17.3.2016 sa nachádza podpis žalovaného. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že tento podpis nie je jeho, nakoľko sa v tom čase nachádzal v K.. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaný tvrdil, že v období od 29.2.2016 do 20.3.2016 bol v K. na brigáde, a teda nemohol ani v tomto čase prevziať predmet pôžičky. V odvolaní vzniesol žalovaný k tomuto znaleckému posudku viacero námietok. Poukázal i na odborný článok Súčasné možnosti skúmania originálov a kópií sporných písomností.

32. Platí, že znalecký posudok je len jedným z dôkazných prostriedkov. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Tiež platí, že pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti. Súd však hodnotí presvedčivosť posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (zhodne rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26.11.1998, sp. zn. 3 Cdon 385/96, podobne aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.5.2011, sp. zn. 7 Cdo 41/2010).

33. Odvolací súd považuje za významné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že s uvedeným znaleckým posudkom, ktorý bol v tejto veci vyhotovený a predložený, žalovaný nesúhlasil už v konaní pred súdom prvej inštancie a požiadal súd prvej inštancie o ustanovenie nového znalca na vypracovanie nového znaleckého posudku. Súd prvej inštancie s týmto postupom súhlasil, avšak pred nariadením nového znaleckého dokazovania uložil žalovanému povinnosť zložiť preddavok na trovy ním navrhnutého dokazovania v zmysle § 253 ods. 3 CSP. Preddavok žalovaným zložený nebol, a tak nové znalecké dokazovanie súd prvej inštancie nevykonával.

34. Žalovaný síce predložil v konaní pred súdom prvej inštancie doklad o zaplatení preddavku na znalecké dokazovanie, ale uhradil tento preddavok až po súdom určenej lehote na jeho zaplatenie. O nevykonaní navrhovaného znaleckého dokazovania súd prvej inštancie strany sporu upovedomil. Žalovaný mal stále možnosť v konaní pred súdom prvej inštancie predložiť súkromný znalecký posudok (§ 209 CSP). Relevantným spôsobom žalovaný predložený znalecký posudok v konaní pred súdom prvej inštancie nespochybňoval (za relevantné spochybnenie nemožno považovať tvrdenie, že závery znaleckého posudku považuje za absurdné - viď č.l. 262 spisu, ani spochybňovanie znaleckého posudku iba v rovine tvrdení na poslednom pojednávaní zo dňa 1.10.2020).

35. V konaní pred súdom prvej inštancie tak žalovaný predložený znalecký posudok nespochybnil. V odvolacom konaní tak môže učiniť iba za splnenia podmienok § 366 CSP. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je takto prípustná len za splnenie zákonom stanovených podmienok.

36. Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovaného v odvolacom konaní. Novo použité skutkové tvrdenia žalobcu sa netýkajú procesných podmienok [medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispendencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei

iudicatae), spôsobilosť strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne], netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na žalovaného tvrdenia o nesprávnych záveroch znaleckého posudku predloženého v konaní pred súdom prvej inštancie pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

37. Žalovaný v odvolaní namietal i nedostatočne zistený skutkový stav súdom prvej inštancie z neho plynúce rozpory. Žalovaný uviedol, že v žalobe žalobca odkázal na prílohy, kde je uvedená žalovaná suma 10.500 eur tak, že na konci marca mu požičal 10.000 eur na nákup motorového vozidla a po jeho následnom predaji mu mal vrátiť túto čiastku spolu so ziskom z predaja, ktorý si mali rozdeliť. Zvyšnú časť vo výške 500 eur žalobca žiadal za auto, ktorú kúpil od neho v marci 2016, a mala byť táto čiastka vrátená spolu s pôžičkou. Suma 500 eur tak mala patriť žalobcovi z dôvodu, že pri predaji auta zaplatil žalobca nad rámec kúpnej ceny, čo podľa žalovaného nie je logické, avšak z uvedeného je zrejmé, že sa mal stať dlžníkom vo výške 500 eur z tohto právneho titulu. K odlišnému tvrdeniu ale žalobca pristúpil na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Tam konštatoval, že suma vo výške 10.500 eur bola poskytnutá titulom pôžičky, a to v celej výške, v 500-eurových bankovkách, keď si žalobca mal šetriť na kúpu nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie sa podľa mienky žalovaného s týmito rozličnými sumami nevyrovnal a zaviazal ho na vrátenie celej žalovanej sumy bez toho, aby mal k uvedenému relevantný základ.

38. Táto odvolacia námietka podľa odvolacieho súdu dôvodná nie je. Žalobca v žalobe svoj nárok na zaplatenie sumy 10.500 eur od žalovaného odvodzoval od zmluvy o pôžičke, ktorú žalovaný žalobcovi nevrátil. Je síce pravdou, že žalobca v priebehu konania predložil podanie (č.l. 113 spisu), v ktorom uviedol, že žalovanému požičal 10.000 eur a 500 eur mu žalovaný dlhuje za auto, ktoré od neho kúpil, no v ďalšom priebehu konania na túto skutočnosť nijako nereflektoval. Uvedené podanie podľa svojho obsahu mohlo predstavovať zmenu žaloby, nakoľko išlo o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe (§ 140 ods. 1 CSP). Na zmenu žaloby je však nutný návrh žalobcu, pričom o jej prípustnosti rozhoduje súd (§ 142 a 143 CSP). Súd prvej inštancie podanie z č.l. 113 však nevyhodnotil ako zmenu žaloby. Konal i naďalej o žalobe, ktorá bola žalobcom uplatnená. Samotný žalobca neučinil v priebehu konania výslovný návrh na zmenu žaloby napriek svojmu podaniu z č.l. 113 a napriek ďalším pojednávaniam vo veci. Na nasledujúcom pojednávaní zotrval na žalobe tak, ako ju na súde prvej inštancie uplatnil. Správne potom súd prvej inštancie neprihliadal na podanie z č.l. 113 spisu. Bez podania návrhu na zmenu žaloby k zmene žaloby dôjsť nemohlo. Ďalšie konanie pred súdom prvej inštancie preto prebiehalo o nároku žalobcu na zaplatenie 10.500 eur titulom zmluvy o pôžičke.

39. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že žalobca prezentoval v konaní svoj záujem vyplatiť nehnuteľnosť, na ktorú si šetril, v hotovosti, pričom zákonný limit je stanovený na 15.000 eur.

40. Uvedená odvolacia námietka nie je podľa odvolacieho súdu právne významná. Skutočnosť, že žalobca disponoval hotovosťou, resp. že jeho zámerom bolo vyplatiť v hotovosti nejakú nehnuteľnosť, nie je podstatná pre toto konanie. Ani prípadné porušenie zákona žalobcom s nakladaním finančnej hotovosti by pre toto konanie a rozhodnutie nebolo podstatné. Skutočnosti dokazované v tomto konaní boli iba tie, či došlo k vzniku zmluvy o pôžičke žalobcu a žalovaného (teda či žalobca predmet pôžičky žalovanému i skutočne odovzdal), a pokiaľ áno, či žalovaný predmet pôžičky žalobcovi vrátil.

41. Žalovaný tiež namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec v napadnutom rozsudku nezaoberal obchodným vzťahom so žalobcom. Žalovaná suma podľa žalovaného mohla byť poskytnutá ako investícia, ktorá nemusela byť úspešná, pričom žalobca sa ju teraz snaží vymôcť ako pôžičku.

42. Ani uvedená odvolacia námietka žalovaného nie je dôvodná. Žalovaný v konaní nepreukázal, že žalovaná suma predstavuje investíciu do obchodných záujmov buď sporových strán, alebo iba žalovaného. Ak túto skutočnosť žalovaný tvrdil, ťažilo ho i dôkazné bremeno, nakoľko „dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí“ (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 21.1.2015, sp. zn. II. ÚS 38/2015). Dôkazné bremeno ohľadom tohto tvrdenia žalovaný neuniesol.

43. V odvolaní spochybňoval žalovaný i predložené SMS správy. Z nich podľa žalovaného nie je zrejmé, že mu bola poskytnutá pôžička a v akej výške. Iba posledná SMS správa ako jediná hovorí o pôžičke, ale žalovaný má za to, že pôsobí úmyselne a účelovo.

44. Táto námietka podľa odvolacieho súdu neobstojí. Žalobca v poslednej SMS správe zo dňa 27.2.2018, z času 14:05 hod. (č.l. 117 spisu), uviedol: „Z., toto si už sľuboval veľakrát a stále nič. Zajtra je posledný deň, kedy mi máš vrátiť 10.500 eur podľa dohody. Potom to odovzdávam svojmu právnikovi. Toto chceš dosiahnuť? Už som čakal dosť dlho“. Žalovaný v priebehu konania nespochybnil, že by mu táto SMS správa bola doručená. Z tejto SMS správy je zrejmá zmluva o pôžičke i jej výška. Podstatné je však i to, že žalovaný na túto SMS správu nijako nereagoval (hoci v rovnaký deň ráno ešte žalobcovi odpovedal na SMS správu). Ak by žalovaný popieral samotnú existenciu, resp. výšku pôžičky poskytnutú žalobcom, bol by na poslednú SMS správu nepochybne reagoval. Obozretne sa správajúci človek by po takejto SMS správe žalobcu na ňu adekvátne reagoval. Ak tak neučinil, odvolacia námietka spochybňujúca tieto SMS správy je účelová.

45. Čo sa týka predložených SMS správ, žalovaný v odvolaní upozornil, že SMS správa zo dňa 6.2.2018, kde sa žalobca vyjadril, že „ten rok a pol už ani nehovorím“, vyvracia tvrdenie žalobcu, že pôžička bola poskytnutá v marci 2016, keďže by sa potom jednalo o dva roky, nie rok a pol.

46. Na tomto mieste žalovaný prehliada SMS správu žalobcu žalovanému zo dňa 22.12.2017, z času 15.52 hod. (č.l. 80 spisu), kde žalobca uviedol: „To sa uvidí, keď to budeme mať všetko vybavené po roku a pol“. Uvedená SMS správa žalobcu potvrdzuje, že pôžička bola žalobcom žalovanému poskytnutá v marci 2016. Preto SMS správu spomínanú žalovaným nemožno vnímať izolovane od tejto správy. Je pravdepodobnejšie, že iba nadväzuje na SMS správu zo dňa 22.12.2017, kde sa s odstupom dvoch mesiacov stále uvádza rok a pol, čo je akceptovateľné.

47. Žalovaný v odvolaní zotrval na tvrdení, že sa v marci 2016 zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky a nedošlo tak k odovzdaniu predmetu pôžičky.

48. Ani čo sa týka tohto tvrdenia žalovaný podľa odvolacieho súdu dôkazné bremeno neunesol. Žalovaný mal možnosť produkovať dôkazy rôzneho druhu, keď chcel preukázať svoje tvrdenie o zdržiavaní sa v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke v zahraničí. Mohla to byť pracovná zmluva, výpoveď rodiny, že v spornom čase sa zdržiaval v zahraničí, úhrada rôznych služieb v zahraničí a pod. Predložené čestné prehlásenie z č.l. 211 spisu nepreukazuje podľa odvolacieho súdu, že v marci 2016 sa žalovaný zdržiaval v zahraničí.

49. Nakoniec žalovaný v podanom odvolaní polemizoval i so záverom súdu prvej inštancie ohľadom priznaných úrokov z omeškania žalobcovi. Žalovaný dal do pozornosti, že žalobca v žalobe uviedol, že finančné prostriedky bol povinný vrátiť do konca februára 2018. Počas pojednávania žalobca uviedol, že ústne stanovil lehotu splatnosti koniec roka 2017, avšak v SMS správe to bol koniec januára, následne koniec februára 2018 a 27.2.2018 ho vyzval, že buď zajtra vráti peniaze, alebo celú vec postúpi svojmu právnikovi. V uvedenom je tak podľa žalovaného rozpor. Žalovanému nie je potom zrejmé, prečo súd priznal úrok z omeškania odo dňa 1.3.2018.

50. Žalobca v žalobe uviedol, že predmet pôžičky mal byť žalovaným vrátený do konca februára 2018. Dohodu o splatnosti pôžičky potvrdil na pojednávani žalobca. Žalovaný spochybňoval samotnú existenciu zmluvy o pôžičke. Žalovaný však tvrdenie o neexistencii zmluvy o pôžičky so žalobcom v konaní neunesol. Žalovaný tak účinne nespochybnil v konaní ani termín splatnosti pôžičky. Súd prvej inštancie tak vecne správne priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania od 1.3.2018, keďže týmto dňom sa dostal žalovaný s vrátením pôžičky do omeškania. Nakoniec uvedené nespochybňuje, lež podporuje SMS správa žalobcu z 27.2.2018 vyzývajúca žalovaného na vrátenie pôžičky nasledujúci deň (t.j. 28.2.2018, posledný deň februára 2018).

51. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v

rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

53. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).